

Magritte populairder dan Vermeer en Rubens

Tot voor kort viel er weinig kunstnieuws van Belgische oorsprong te vinden op het Internet. Eigenlijk is dit nog steeds zo. Organisatoren van podiumkunsten verspreiden af en toe informatie via zogenaamde thuispagina's op het Internet. De Koninklijke Nederlandse Schouwburg (KNS) in Antwerpen deed dit. Via digitale steden zoals die van Antwerpen en Gent kunnen Internet-gebruikers zich informeren over de plaatselijke musea. Spijtig genoeg biedt geen van die multimediale thuispagina's een kijkje op de collectie.

Neem bijvoorbeeld de web-pagina van het Rubenshuis. Een postzegel met het zelfportret van Pieter Paul Rubens en vervolgens een uitleg met nog twee fotootjes van de voorgevel en de tuin. Geen plattegrond van het museum, geen prenten, (bewegende) beelden, schilderijen... De pagina zelf is trouwens qua opbouw een onding. Een lange lopende tekst met op het einde een enorme kader met de openingsuren. Esthetisch onverantwoord en bovendien volkomen tegen alle principes van een hypertextstelsel in. De lezer ziet alles immers op een scherm van 25 bij 20 centimeter. De tekst van het Rubenshuis (en de andere musea en kerken binnen de Digitale Stad Antwerpen) is 25 cm breed en ongeveer 80 cm lang. Er zitten geen ankers (verwijzingen binnen dezelfde pagina) of hyperlinks (verwijzingen naar andere pagina's of andere computers) in en de lezer kan nergens uit afleiden waar in de digitale stad hij zich bevindt.

De lamentabele web-pagina van het Museum voor Schone Kunsten te Antwerpen (KMSKA) heeft een andere achtergrondkleur gekregen, maar verder blijft hij even onaantrekkelijk. Geen van deze pagina's bevat ook maar één argument om ze een tweede maal te bezoeken. Inhoudelijk zijn ze ontzettend zwak. De informatie is statisch. De enige noemenswaardige initiatieven in België komen van evenementen zoals Gynaika, Kunsten Festival des Arts en de Paul Van Ostaijen-vieringen. Qua beeldende kunsten is het triest. Er is echter één uitschieter namelijk de web-site rond Magritte. René

Magritte is trouwens één van de populairste kunstenaars op het wereldwijde web. Tientallen studenten plaatsten schilderijen van Magritte op hun persoonlijke web-pagina's. Meerdere buitenlandse musea exposeren hun Magritte online en het Italiaanse Musée Imaginaire exposeert Magritte naast Degas, Gauguin, Manet, Monet, Pissarro, Renoir, Toulouse Lautrec, Cézanne, Modigliani, Van Gogh, De Chirico, Rodin, Schiele, Klimt, Picasso, Canaletto en Guardi.

Het merendeel van de web-sites heeft weinig structuur. Thematische digitale tentoonstellingen duiken slechts heel sporadisch op. Wie werk van Rubens zoekt, vindt zo bijvoorbeeld *Jupiter en Callisto*. In zwart-wit. Erg tof is de web-pagina niet, maar hij illustreert een typisch Internet-fenomeen: de dienstbare kunst. Kunst om ideeën goed te verkopen. De Sappho-site waar deze Rubens staat, blijkt over "lesbische" kunst te gaan. Er zullen ongetwijfeld nog sites te vinden zijn waar bekende kunstwerken bedenkelijke ideologische boodschappen illustreren. De Amerikaanse overheid wil onder andere daarom het Internet censureren. Alle onfatsoenlijke plaatjes moeten weggefilterd worden met een computerchip, de V-chip. De Internet-gemeenschap kan dit begrijpelijkerwijze maar matig appreciëren. Talrijke web-browsers vrezen voor ontoelaatbare censuur en hun reacties leveren af en toe grappige web-pagina's op. Zo meldt een liefhebber van Vermeer in een hyperlink dat achter die verwijzing een schilderij van de Nederlandse schilder zit dat ongetwijfeld van het Internet zou

verdwijnen. Het gaat om een jongeman die ongegeneerd de borst van een dienstmeid bepotelt.

Van bij deze prachtige web-site over Vermeer kan de gebruiker snel doorbladeren naar de officiële web-site rond de Vermeertentoonstelling in Den Haag. Hier kan de bezoeker lezen dat er van Johannes Vermeer uit Delft slechts 35 schilderijen bekend zijn. In het voorjaar van 1996 hangen 22 Vermeers in het Mauritshuis in Den Haag. De web-site is prachtig. Stijlvol, informatief en vooral snel omdat hij in Nederland staat en de Belgische bezoeker dus niet in de Internet-file naar de Verenigde Staten terechtkomt. Ondanks zijn beperkte oeuvre, behoort Vermeer tot de belangrijkste schilders van de Hollandse Gouden Eeuw. Hoewel quasi niemand een jota begrijpt van de allegorische schilderijen vond

hoofdsponsor Rabobank het belangrijk genoeg om de web-site te huisvesten. De bank voorzag de web-site wel van een verbinding naar de web-pagina's van het Mauritshuis.

Met zijn drie Vermeers alleen zou het prachtige Mauritshuis een mager museum zijn. Hoewel de aanbouw met de Vermeers nu alle aandacht trekt, staat er een selectie uit de schilderijen van het Mauritshuis op het Internet. Naast *Gezicht op Delft* en het pas gerestaureerde *Meisje met de Parel* kan men onder andere genieten van Rembrandts *De Anatomische Les van Dr. Nicolaes Tulp* en *De beweging van Christus* door de Waalse Vlaamse primitief Rogier van der Weyden. Zonde dat de digitale bezoeker die niet tot in Delft en Den Haag geraakt de catalogus niet via het Internet kan bestellen. Voor de iets minder mobiele of gefortuneerde

kunsthelver kan een degelijke web-site trouwens de ideale oplossing betekenen. De Vlaamse miniaturen in de Hermitage in Sint-Petersburg passeren nog in New York en Wenen (?), maar in Vlaanderen krijgt niemand ze te zien. Het Internet kan hier een doekje voor het bloeden bieden.

LODE GOUKENS

<http://www.ccsf.caltech.edu/~roy/vermeer/>
<http://www.nbt.nl/holland/events/>
<http://www.rabobank.nl/vermeer/>
<http://www.tref.nl/Algemeen/Mauritshuis/default.htm>
<http://www.tref.nl/Algemeen/Mauritshuis/Dutch/galerij.htm>
<http://oak.ece.ul.ie/W/M/paint/auth/magritte>
<http://www.westwind.be>
<http://MuseelMaignaire.it>
<http://www.sappho.com/lart/rubens.htm>
<http://www.dma.be>